

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

8. Mortis mentio & figura mensis illata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

vel viduus; vel quispiam longo pallio atratus; aut quædam femina peplo velata occurrit, mortis nuntium nobis occurrere existimemus. Nec mortuos, aut mortuorum comites occurrere est necesse, viui vegetiq, nos satis commonent mortis venturæ. Ingressus quidam ciuitatem haud incelebrem, cōspexit ad ipsum ingressum pro foribus proximæ domûs tres mulieres ad colum, confidentes, & fufum torquentes; illicò ad socium suum conuersus dixit: *Ecce tres Parcas. O qua, aut quando mea vita filum, abruptet!* Neque sanè abs re. Siquidem viri eruditi tradunt, colum atque pensa, staminibus abruptis, mortis continere significationem, ex fabula Parcarum, quarum, apud Poëtas, munus est, suum vnique rei finem præscribere. Quin & Iob ipse similem videtur voluisse cogitationem, cuius hæc vox erat: *Dies mei velocius transferunt, quàm à texente tela succiditur.* Neque opus est, circuire per plateas: ipsæ domus aspicienti mortuos & mortes ingerunt. Nam si quæras, quis hanc, quis illam ædem extruxerit, paucas nouas inuenies, veterum autem ferè omniû ædificatores dicentur esse mortui. Enimuerò, qui decem, vel viginti annis à patria sua abfuit, quàm paucos redux inueniet, qui eum nōrint, aut quos ipse nōrit? Si quærat, vbi est iste? vbi ille? vbi tertius? vbi quartus? ad cœmeterium ablegaberis, vt in tumulo eum quæras iam dudum sepultum. Nimirum.

Tendimus huc omnes, metam properamus ad vnã: Ouid. ad Li-

Omnia sub leges mors vocat atra suas.

uiam.

Quid, quòd neque in epulis deest tempus, aut locus de morte cogitandi? Cæsaribus certè ipsis, & Principibus nō defuit; qui inter conuiuiorum lautitias & lætities, mentionem mortis iniicere non dubitarunt. Iulius Cæsar, cùm inter cœnandum, ortus esset sermo, *quod genus mortis esset optimum?* incontinenter respondit, *inopinatum.* Et, quòd optimum iudicauit, ipsi contigit. Respondit scilicet, vt homo Ethnicus, de anima ad mortem parata non sollicitus: ob quam curam Christiani orant, *A subitanea & impronisa morte, libera nos Domine.* Interim ex eo ipso Iulij Cæsaris responso discimus, sermonem, memoriamque de morte, ipsis Principum mensis non fuisse inconuetam.

Apud Ægyptios, inter pocula, circumferebatur scēlerus, hoc est,

VIII.

Plutarch. in apoph.

Herodot. lib. 2.

est, corporis ossa dumtaxat compage extantis effigies; seu cadaver ligneum, aut etiam argenteum, vel etiam cerea imago, aut larvæ; quas vocabant oscilla, & in medium conuiuium jaciebant, è quibus Rex conuiuij figuras exprimebat, & maximè signum mortis, sed quàm proximè ad verum effectum. Causam alij aiunt fuisse memoriam Mancrotis, Iſidis (vt aiunt) alumni, quem annis innocentibus immaturâ morte fata præripuerunt. Alij scribunt, eum, qui scæletum circumtulit, ostendisse illud simulachrum singulis, ac dixisse: *In hunc intuens, pota, & oblectate, talis post mortem futurus.* Er dubium est, quo animo id fecerint, utrùm vt moderatiùs fruerentur epulis, voluptatibusque, condicionis suæ memores: an auidiùs licentiosiusque, utpote, mox abituris; quasi dicerent, *Ede, bibe, lude, post mortem nulla voluptas:* & sicut illi, quorum vox est: *Comedamus & bibamus: cras enim moriemur.* Meminit huius moris, in Satyrico etiam Petronius; qui versus ad hoc spectaculum cantatos affert istos:

Eheu nos miseros, quàm totius homuncio nil est!

Sic erimus cuncti, postquam nos auferet Orcus.

Ergo vivamus, dum licet esse bene.

Hæc est conclusio impiorum, & nihil in futura vita sperantium.

IX.

Aliud, morte considerata, statuunt ventura prospicientes, nam, dum lucem habent, bona volunt operari, & post mortem quia sciunt aliam superesse mortem, contremiscunt. Quid ni Numinis cælestis sententiam magis formidarent, quàm quidam leguntur terreni Principis arcana consilia formidasse? Xiphilinus est author, Domitianum aliquando Senatorum primoribus, atque alijs equestris ordinis viris conuiuium in eum modum fecisse, vt funebrem cœnam non posset funestiùs extraxisse. Aedes enim iussit apparari, vndique ex omni parte tristissimas. Erant atra laquearia, parietes, pavementum, & sedes, mensæque ad eò ipsæ nigro panno integebantur. Quibus rebus ita paratis, conuiuas de nocte introduci iussit, famulis, comitibusque cunctis destitutos. In Tænarum se ingredi arbitrabantur. Vbi accubuerunt, iuxta vnumquemque columnam collocavit, factam iohar sepul-

Vide Turnebum. lib. 7. c. 20, & l. 20. c. 24. Delriû in Senec. Hippol. act. 2. Pamelium in Tertull. de pallio. cap. 1. n. 18.

Esa. 22. 13.

Xiphilin. in Domitiano.